

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Technoex, spol. s r. o.**, naposledy se sídlem Milíčova 1343/16, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2013, č. j. 7 A 150/2010 – 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 1. 2013, č. j. 7 A 150/2010 – 61, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „ministerstvo“) ze dne 8. 7. 2010, č. j. 21723/10/04210.R/012, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 6. 2008, č. j. TA/133/2008, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 156/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ověřování střelných zbraní“), a byla mu uložena pokuta ve výši 50.000 Kč.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 10. 2013, č. j. KSOS 36 INS 24159/2013-A7, byl zjištěn úpadek stěžovatele a prohlášen konkurs. Usnesením téhož soudu ze dne 11. 2. 2015, č. j. KSOS 36 INS 24159/2013-B30, byl konkurs na majetek stěžovatele zrušen po splnění rozvrhového usnesení a v souladu s ust. § 173 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), došlo ke zrušení stěžovatele bez právního nástupce. Následně byl dne 20. 3. 2015 proveden výmaz stěžovatele z obchodního rejstříku, v důsledku čehož stěžovatel v souladu s ust. § 185 občanského zákoníku zanikl.

Protože stěžovatel zánikem pozbyl způsobilost být účastníkem řízení o kasační stížnosti (ust. § 33 odst. 2 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 107 odst. 1 a 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. posuzoval, zda je v daném případě možné pokračovat v řízení.

Podle ust. § 107 odst. 3 o. s. ř., ztratí-li způsobilost být účastníkem řízení právnická osoba a umožňuje-li povaha věci pokračovat v řízení, jsou jejím procesním nástupcem, nestanoví-li zákon jinak, ti, kteří po zániku právnické osoby vstoupili do jejích práv a povinností, popřípadě ti, kteří po zániku právnické osoby převzali práva a povinnosti, o něž v řízení jde.

Pro závěr o možnosti pokračovat v řízení s procesním nástupcem je rozhodující posouzení povahy věci. V dané věci bylo žalobou napadeno rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt podle ust. § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o ověřování střelných zbraní.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se ve správním trestání obecně uplatňují základní zásady trestání soudního (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS). V trestněprávní doktríně přitom platí zásada, že výkon trestu zaniká v případě smrti odsouzeného, popř. jeho prohlášením za mrtvého (viz např. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, s. 1132). Trestní sankce (např. peněžitý trest) tak nemůže přejít na jinou osobu. Důvodem je mimo jiné skutečnost, že každá trestní sankce má ryze osobní charakter a je neodmyslitelně spojena s osobou odsouzeného (srv. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 3/2013 - 17, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 1 Afs 101/2006 - 111, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 5 Afs 71/2011 - 106). Vzhledem k tomu, že stěžovatel zanikl bez právního nástupce a převzetí jeho práv a povinností vyplývajících ze zákona o ověřování střelných zbraní jinou osobou není v daném případě možné, je vyloučeno, aby Nejvyšší správní soud v řízení pokračoval.

V řízení o kasační stížnosti tedy nebyla v důsledku zániku stěžovatele splněna jedna z podmínek řízení, přičemž s ohledem na charakter napadeného správního rozhodnutí se jedná o nedostatek neodstranitelný. Stěžovatel totiž ztratil způsobilost být účastníkem řízení a procesní nástupnictví nepřichází v úvahu.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost proti rozsudku městského soudu odmítl. Pro podporu tohoto závěru lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 3/2013 - 17.

Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

pokračování

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu